

Secció elaborada pel Servei de Normalització Lingüística del Consell de Mallorca

Llocs, fets i gent

Pollença. Ternelles. El pi de Sant Antoni

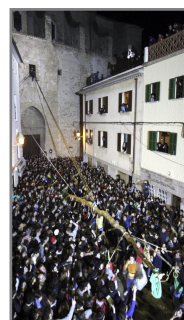
Pollença espera l'hivern i el mes de gener per celebrar una de les seves festes més tradicionals.

Abans de l'arribada de Sant Antoni, una comitiva d'una cinquantena de persones —els integrants de la Comissió de Festes, els treballadors de la brigada i membres de l'Ajuntament, entre d'altres— puja a la finca de Ternelles a triar el pi que serà el protagonista de la festa. El pi que se selecciona ha de tenir una alçària inferior a 21,5 metres perquè ha de passar amb facilitat pels carrers estrets del centre històric del poble. Una vegada que l'han elegit, el tomen a cops de destrat, li lleven les branques i l'escorça, i el deixen damunt un carro a disposició del pollencins.

Dia 17 al matí, com mana la tradició, els joves van a cercar l'arbre i, després de fer un bon berenar de pa amb oli

amb anxoves, el baixen al centre del poble entre cants i crits de bauxa. L'acte es converteix en una festa que continuarà al llarg de tot el dia. En arribar al centre del poble, el pi s'ensabona i es planta,

mitjançant cordes i corrioles, a la plaça Vella, davant la munió de gent que s'hi ha congregat per contemplar-ho.

A l'horabaixa, els joves més agosarats del poble intenten pujar al capdamunt del tronc ensabonat per aconseguir un gall, que prèviament s'hi ha col·locat. La disputa per arribar al curucull de l'arbre es converteix en un espectacle que reuneix encara més persones. Qui aconsegueix la gesta és ovacionat i reconegut popularment per tot els assistents. El pi de Ternelles queda plantat a la plaça Vella fins al dia que comença la Quaresma.

Aquesta festa es d'origen rural i es remunta al començament del segle XX. Temps enrere, amb la fusta del tronc es feien les tradicionals espases per a la batalla de moros i cristians de les festes de la Patrona. D'aquesta manera el pi de Sant Antoni esdevenia un eix sobre el qual giraven bona part de les festivitats de Pollença.

Trencam tòpics

En els números precedents us comentàvem alguns tòpics al voltant del món de les llengües. En aquest número, volem trencar dos tòpics referits al mateix tema.

Segurament haureu sentit a dir que hi ha llengües fàcils i llengües difícils o que n'hi ha d'útils i n'hi ha d'inútils.

Ara bé, no hi ha res en l'estructura d'un idioma que el faci fàcil o difícil. La facilitat o dificultat per a aprendre idiomes diferents del nostre depèn de la predisposició, capacitat o motivació dels individus.

Cal saber, a més, que les llengües no són qualitativament útils o inútils, sinó que l'índex d'utilitat depèn de les necessitats de comunicació de cada parlant respecte de la llengua en qüestió.